

It's love that hurt...
But it's hurt that tells you're still alive.
ความรักมันทำให้เจ็บ
แต่ความเจ็บปวดคือสิ่งที่บอกกว่าเรายังมีชีวิตอยู่

บทนำ

ฤดูหนาวปีที่สิบแปด
เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต...
มันคือการสูญเสียโดยที่ฉันไม่รู้ตัวเลยสักนิด
ไม่รู้เลยว่า...เขากำลังจะทิ้งฉันไป
...รู้มั๊ย...ฉันชอบเธอตรงไหน'

'ตรงไหนล่ะ'

'ฉันชอบตาสีเทาของเธอ...ชอบผมสีน้ำตาลเข้มของเธอ...ฉันชอบที่
จะใช้เวลาทั้งวันกับเธอ นั่งข้างๆ เธอ ร้องเพลงกับเธอ เล่นกีตาร์กับเธอ
อันที่จริง ให้ตาย! ฉันชอบทุกอย่างที่เป็นเธอ...'

'นายรักฉันมั๊ย...'

'โง่งน้า เธอไม่รู้คำตอบหรือไง รู้มั๊ย...ถ้าตอนนี้เธอไม่ใช่ผู้เยาว์...ฮ่าๆ
เราอาจแต่งงานกันไปแล้ว ถ้าเธออยากแต่งงานกับฉันนะนะ'

'ทำไมฉันจะไม่อยากแต่งงานกับนายล่ะ'

'เบิร์น...ฉันเป็นคนตัวเปล่า...บางทีฉันคิดว่า...เธอน่าจะได้เจอคนที่ดี
กว่าฉัน'

'ไม่...เจส นายจะอยู่ข้างๆ ฉันใช่ไหม...'

'ถ้าเธอต้องการ'

'ฉันต้องการ'

'ถ้าเช่นนั้น...ฉันสัญญาว่าจะอยู่กับเธอ'

นี่คือคำพูดของนายไมโซหรือเจส แล้วตอนนี้นายอยู่ที่ไหนล่ะ...ทำไม นายไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับฉัน สิ่งที่เราทั้งคู่สร้างมันขึ้นมา นายจะโยน มันทิ้งเช่นเดียวกับที่ปล่อยให้ฉันทุกข์ทรมานแบบนี้หรือ

"เฮ้! เมลเบริน! ทำไมเธอยังอยู่ที่นี่อีก"

"..."

"เธอมาขึ้นรถที่ชั่วโมงที่แล้วเนี่ย บ้าจริง! ตัวเธอเย็นเฉียบอย่างกับ น้ำแข็งเนอะ ฉันต้องพาเธอกลับบ้านเดี๋ยวนี้ เธออยากตายหรือไงอะ"

"เจสล่ะ..."

"เฮ้อ...ให้ตายสิวะ! เบริน เธอฟังฉันให้ดีนะ ไอ้เจสมันไปแล้ว หมอนั้นมันไปแล้ว"

"เจสไม่มีวันทิ้งฉัน..."

"เมื่อไหร่เธอจะยอมรับได้สักทีอะ ไอ้เจสมันไปแล้ว มันเก็บข้าวของ ไปหมดแล้ว เธอก็เห็นนี่! มันทั้งพวกเราไปแล้ว เมื่อไหร่เธอจะยอมรับ ความจริงสักทีว่าตอนนี้มันไม่อยู่แล้ว!"

คำพูดเหล่านี้ตอกย้ำซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำไมฉันจะไม่รู้...ทำไมฉันจะไม่ เห็น ห้องดีเลิศและตู้เตียงที่ว่างเปล่านั้น กลิ่นอายที่คุ้นเคยกำลังมลาย หายไปซ้ำๆ แต่เพราะหัวใจฉันกลับไม่รับฟัง...

ฉันจะคอยเขา...จะคอยเขาอยู่ตรงนี้...

ฉันรู้ว่าเขาต้องมา...

"หมอนั้นไปแล้ว และมันจะไม่กลับมาอีก...ตัดใจจากมันซะ"

"..."

"ตื่นสักทีเหอะเบริน เมื่อไหร่เธอจะเข้าใจสักที...ต่อให้เธอยื่นหน้า จนตัวล้นหรือนอนตายเหมือนหมาข้างถนนตรงนี้ ไอ้เจสมันก็ไม่กลับมา แล้ว..."

]

Jesse Foster

- เจส ฟอสเตอร์ -

"กลับมาแล้วค่ะ"

ฉันบอกอย่างเนือๆ แล้วโยนกระเป๋าเป้ไว้ข้างตู้รองเท้าอย่างไม่ใส่ใจ
"พีเบิร์นอยากดูเสื้อใหม่ของฉันมั๊ย"

ฉันมองปารีสแล้วก็ยิ้มเยาะด้วยความสมเพช ชื่อของยัยปารีสก็มาจากเมืองเมืองหนึ่งของฝรั่งเศส เช่นเดียวกับฉัน...เมลเบิร์น ก็มาจากชื่อเมืองเมืองหนึ่งของออสเตรเลีย ใช่...เธอเป็นน้องสาวของตัวเอง แต่เราเป็นลูกคนละพ่อกัน...และฉันก็ همینชื่อน้ำยัยนี่ยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก

"ทำไมเธอไม่ไปอวดให้พ่อเธอดูล่ะ"

"หมายความว่าไง =^="

"เพราะฉันอยากเห็นสติฟช็อกตายไงล่ะ"

ยัยปารีสอ้าปากหวิวแต่ฉันไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น เพราะเสื้อของยัยนี่ไม่มีวันมิดชิดแม้ที่อเมริกาจะมีพายุหิมะเข้าก็เหอะ และสติฟที่ว่าก็คือพ่อของยัยปารีสนั่นเอง เมื่อวันก่อนเขาต้องไปตามจับยัยตัวแสบนี้ที่หนีไปปารีสที่คุกหาสน์ของคูเปอร์ (อันธพาลประจำไฮสกูล) ลืมบอกว่าต้องแบกยัยนี้กลับบ้านต่างๆ ที่ใส่บิกินีรัดตัวด้วย --

"ทำอย่างกับตัวเองดีตายล่ะ พี่ก็ทำให้แม่เหื่อมระอาไม่เว้นแต่ละวัน เหมือนกันนั่นแหละ"

"ถอยไป"

ฉันบอกแล้วผลึกยัยนี้ออกไปจากทางเดินในบ้านที่แสนคับแคบ ฉันขอออกมาอยู่คนเดียวตั้งแต่ข้ามมหาวิทยาลัยได้แล้วแต่แม่ก็ไม่ยอม เหอะ... น่าตลกชะมัดที่เด็กมหาวิทยาลัยยังต้องอยู่ที่บ้านกับแม่ อย่างกับลูกแห่งไม่มีผิด

"ฉันยืนตรงนี้แล้วจะทำไมละ นี่ก็บ้านของฉันเหมือนกัน! ฉันจะอยู่ตรงไหนก็ได้"

ปารีสบอกแล้วจ้องอย่างทำทนาย ฉันมองหน้าน้องสาวต่างพ่อแล้วก็
เหยียดยิ้ม

"ถามจริง...เธอคิดว่าตัวเองเจ๋งหรือไง ขอร้องหะเอปารีส! เธอจะไป
ซ่าส์หรือจะไปแรดกับใครก็ได้ แต่อย่ามาทำกับฉัน เพราะมันทำให้ฉัน
คลีนได้ทุกทีที่เธอทำร่างใส่ เข้าใจมั๊ย"

"พี่ว่าฉันแรงแง่งนัหรือ!"

"ถ้าไม่จริงก็อย่าเดียดร้อน"

"แล้วตัวพี่เบิร์นล่ะ! พี่นึกว่าตัวเองเป็นคนดีนักหรือไง"

"อย่ามายุ่งกับชีวิตฉัน!"

"งั้นก็อย่ามายุ่งกับชีวิตของฉันเหมือนกัน พี่เบิร์นเองก็ไม่ได้ทำให้แม่
มีความสุขสักเท่าไรหรอก"

"ว่าไงนะ เธอจะหาเรื่องงั้นหรือ"

"ฉันหมายความว่าพี่เบิร์นก็ไม่ได้ทำตัวดีพอถึงขนาดมีสิทธิ์มาสอนฉัน
ไงล่ะ!"

ฉันไม่รู้เลยว่าตัวเองกระโจนเข้าไปปารีสตั้งแต่เมื่อไหร่ เราขย้ำกัน
ไปมาอยู่ตรงโซฟาหน้าทีวี ปารีสชวนหน้าฉันจนเลือดซิบ -- ส่วนฉันก็บีบ
คอพร้อมกับฉีกเสื้อใหม่ของยัยนี่ออกเป็นชิ้นๆ แล้ววินาทีต่อมาหัวของฉัน
ก็ฟาดกับขอบโต๊ะ แล้วยัยนี่ก็ขื่นคร่อมพร้อมกับทิ้งหัวฉันลงอย่างมันมือ
เสียงวิใจในรายการทีวีดังไปทั่วห้อง แต่ฉันกับปารีสไม่เลิกรบกันแต่อย่างใด
ก็ได้! ถ้าเธออยากให้ฉันขย้ำเธอนัก ฉันจะทำให้จุกสวยๆ ของเธอหักแน่
ยัยเด็กเหลือขอ!

"เอ็มวีตัวต่อไปที่เอรินนำมาฝากเพื่อนๆ ช่วงส่งท้ายนี้เป็นเอ็มวีของ
หนุ่มหล่อที่มาพร้อมกับน้ำเสียงทรงพลัง และซิงเกิลเปิดตัวของเขาก็ได้
บิลบอร์ดชาร์ตอยู่ในอันดับสามไปเรียบร้อยแล้วคะ คาดว่าทุกคนต้องคุ้น
หูกันอยู่แล้วแน่ๆ เลย เขาเป็นว่าไปชมเอ็มวีตัวนี้กันเลยคะ ^_^ กับซิงเกิล
ที่ชื่อว่า 'I've never missed anyone more'"

La la...How could I tell you how much I miss you...

(จะบอกเธอให้รู้ได้อย่างไร...ว่าฉันคิดถึงเธอมากแค่ไหน)

ละ...เสียงนี้...เพลงนี้...

นี่มันอะไรกัน...

"พีเบิร์น! นิ่งไปทำไมละ ยอมแพ้หรือไงอะ! สู้สิ!"

"..."

It must be that I've found my dream...

(เหมือนหัวใจได้พบเจอคนที่ฝัน)

"เอ๊ะ! O_O ...นะ...นี่มันเสียงของ...เสียงของเจสหรือเปล่าพีเบิร์น!"

ปารีศมองหน้าฉันที่นอนนิ่งไม่อาจขยับเขยื้อนราวกับถูกมนตร์สะกด เธอพุ่งไปที่หน้าต่างและกดเพิ่มโวลุ่มเสียงจนดังสนั่นไปทั้งบ้าน เสียงเพลงที่ตั้งก้องในตอนนั้นทำให้ฉันหายใจไม่ออก ขอบตาของฉันมีน้ำเอ่อล้นออกมาโดยไม่รู้ตัว

เสียงของเจส...เป็นเสียงของเขาจริงๆ

I just want you to know...You're the most valuable in my heart...

(อยากให้รู้ว่า...เธอคือสิ่งที่มีค่าที่สุดในใจฉัน)

ฉันค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ทีวีอย่างเชื่องช้า ใบหน้าของเจสที่กำลังร้องเพลงนี้มีความสุขปรากฏต่อสายตาฉัน แต่ฉันไม่สามารถสัมผัสใบหน้าของเขาได้...นอกเสียจากความแข็งแกร่งดั่งของกระจก

...ดวงตาที่สะกดหัวใจฉันเสมอ

เสียงที่เคยขับกล่อมให้ฉันหลับไปพร้อมกับเขา

"ทำไมเจสถึงไปอยู่ในทีวีล่ะพีเบิร์น!"

"..."

ฉันตอบปารีสไม่ได้ หัวสมองของฉันมันว่างเปล่าไปหมด

"หรือว่า...หมอนี้เป็นนักร้องไปแล้ว!!"

ฉันพูดไม่ออกสักคำ นอกจากมองดูเจสที่อยู่หน้าจอสี่เหลี่ยม
ความคิดถึงมันเอ่อล้นไปทั้งหัวใจฉัน เพลงนี้เป็นเพลงที่เขาแต่งไว้ตั้งหลาย
ปีแล้ว และทุกครั้งที่ฉันได้ฟัง หัวใจฉันจะเต้นเร็วขึ้นเสมอ

เพราะเจสแต่งเพลงนี้ให้กับฉัน

"นั่นใช่ชื่อของเจสหรือเปล่าที่เบิร์น...เขาเป็นนักร้องแล้วใช่ไหม"

Song : I've never missed anyone more

Artist : Jesse Foster

เจสกลายเป็นนักร้องไปแล้วจริงๆ ไม่ผิดแน่...

"หมอนี้ทั้งที่เบิร์นไปเป็นนักร้องเหวอ ใจคนเห็นแก่ตัว! ที่มันหายไป
ไปเป็นปีๆ เพราะแบบนี้ใช่ไหม!"

ฉันมองปารีสที่ตะโกนตำหนิเจสที่ร้องเพลงอยู่ในทีวี
ที่เขาทิ้งฉัน...เพราะแบบนี้ใช่ไหม

หลายอาทิตย์ต่อมา

"เพลง I've never missed anyone more ดังไม่หยุดเลยนะอะ
แก >_<"

"ขึ้นที่หนึ่งแล้วไงละ สองอาทิตย์ติดกันแล้ว"

"ว่าแต่ทำไมผู้หญิงคนนั้นต้องมายืนดูโปสเตอร์เจสแบบนี้ทุกวันด้วย
-_-^"

"พวกคณีนักร้องมั้ง"

ฉันหันหน้าไปมองยัยหัวแดงสองคนที่ยืนซบซิบฉันอยู่ไม่กี่กลั๊ก สอง
คนนั้นหลบสายตาแล้วเดินหายไปกับฝูงชน ฉันหันกลับไปมองเจสอีกครั้ง
ใช่...ฉันกำลังมองโปสเตอร์ขนาดยักษ์ที่ติดอยู่หน้าร้านขายแผ่นเสียง น่าตก
ชะมัด ตอนที่เขาหายไปเกือบสองปี ฉันถวิลหาเขาแทบตาย ฉันมีเพียง
รูปถ่ายไม่กี่ใบเท่านั้น

แต่ตอนนี้ละ! ฉันสามารถเสิร์จรูปของเจสได้จากอินเทอร์เน็ตหรือตาม

โปรดเตอร์ที่ร้านซีดี หรือแม้กระทั่งในทีวีในทุกช่วงรายการเพลง และแม้ไม่เห็นหน้าเขา...ฉันก็ได้ยินเสียงเขาจากวิทยุ

บทจะได้เจอ เขาก็สิงสถิตอยู่ในทุกที่ที่ฉันย่างก้าว ไม่ว่าจะหันไปทางไหน...ฉันก็เจอเจอ

'เจสทั้งยัยเด็กนอกคอกนั่นเพื่อไปเป็นนักร้องนี่เอง'

'คงงั้น! ฉันว่าเขาทำถูกแล้วละ ถ้ายังมัวแต่ดักดานอยู่ที่แจ๊คสันวิลล์ต่อไปก็คงไม่มีประโยชน์ เขาเจ๊งเกินกว่าจะนั่งร้องเพลงในบาร์แคบๆ แบบที่ผ่านมา'

ใช่ เขาน่าจะดั่งตั้งนานแล้วละ ถ้าไม่มัวแต่หลงยัยเมลเบิร์นนอกคอกอยู่ที่นั่นนะ

นี่เป็นประโยคที่ฉันได้ยินจนเคยชินในหลายๆ อาทิตอนนี้ ความจริงแล้วเจสตั้งในย่านที่ฉันอยู่มาก เราเจอกันครั้งแรกที่ไฮสกูล ตอนนั้นฉันเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ที่ฟลอริดาใหม่ๆ ฉันเรียนอยู่เกรดเก้า ส่วนเขาอยู่เกรดสิบเอ็ด เจสใช้เวลาในการตามจับฉันครึ่งปี แล้วก็อีกครึ่งปีในการลองคบกันก่อนจะตอบตกลงเป็นแฟนกันจริงๆ

น่าประหลาดที่มีคนทนนิสัยขี้แงๆ ของฉันได้ อันที่จริงเราช่างเข้ากันได้ยังไงที่ตี เราชอบดนตรีเหมือนกัน เล่นกีตาร์เหมือนกัน ฟังเพลงแนวเดียวกัน เล่นกีฬาแบบเดียวกัน...ใช่...เข้ากันได้แบบไม่มีที่ติ

เขาเรียนจบไฮสกูลแต่ไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัยต่อเพราะเจสทะเลาะกับแม่ซะก่อน (พ่อของเขาเสียชีวิตไปแล้ว) เนื่องจากแม่ของเจสอยากให้เขาเรียนบริหารธุรกิจเพื่อจะได้เข้าไปทำงานในบริษัทใหญ่ๆ ที่นิวยอร์ก ทั้งคู่ทะเลาะกันใหญ่โตเพราะเจสยืนยันกรานว่าจะเรียนดนตรีเท่านั้น สุดท้ายเขาก็ออกจากบ้านมาอยู่คนเดียวและเริ่มเล่นดนตรีเป็นอาชีพที่บาร์ The Deen ซึ่งเป็นร้านขึ้นชื่อแห่งหนึ่งในเมืองแจ๊คสันวิลล์

ฉันไปช่วยเขาร้องและเล่นดนตรีที่บาร์เป็นประจำ เรากลับบ้านพร้อมกันทุกวัน เขาเดินมาส่งฉันที่บ้าน ให้ของขวัญฉัน แต่งเพลงให้ฉัน จูบฉัน...กอดฉัน ให้ความรักแก่ฉันอย่างที่ไม่มียุ่ชายคนไหนเคยให้มาก่อน แต่อีกสองปีต่อมา ความสุขก็จบสิ้นลง...

เจสทิ้งฉันไป...ไม่มีแม้กระทั่งคำบอกลา

"นายไม่มีฉันแล้ว มีความสุขหรือเปล่าเจส"

ฉันถามเขา อันที่จริงมันคือการยื่นคุยกับโปสเตอร์ต่างหาก ก่อนที่
เขาจะทิ้งฉันไป...ตอนนั้นเราตกลงว่าจะออกมาอยู่ด้วยกันและเช่าอพาร์ทเมนต์
เล็กๆ เป็นที่พักสำหรับเราสองคน ตกเย็นเราจะไปบาร์แล้วก็ร้องเพลงที่
เรารัก เราจะมีแต่ความสุข...เราจะเก็บเงินสักก้อนแล้วเที่ยวไปรอบโลก
พร้อมกับกีตาร์คนละตัว

แต่มันก็เป็นแค่ฝัน...

"นายไม่มีฉัน...นายอยู่ได้หรือ"

ฉันถามเขาซ้ำอีก แต่เจสที่ฉันเห็นยังคงทำได้แค่ยิ้มมุมปาก เขา
สะพายกีตาร์ราคาหลายพันดอลลาร์ที่นักดนตรีทั่วโลกอิจฉา ตอนนี้นาย
เป็นนักร้องดังไปแล้วสินะ...นายคงลืมเรื่องของฉันไปหมดแล้ว ทิ้งฉันอย่าง
ง่ายดาย ทำราวกับฉันไม่มีค่าสักนิด น้ำตาของฉันไหลลงมาอีกแล้ว หยดแล้ว
หยดเล่า...ยิ่งฝืนมันเท่าไร น้ำตาก็ยิ่งไหลออกมามากเท่านั้น ยังต้องร้องให้
อีกเท่าไรกันนะ...ถึงจะหายเจ็บปวดสักที

"นั่นใช่คนที่ชื่อเมลเบิร์นหรือเปล่า ฉันได้ข่าวมาว่าย้ายนี่เคยเป็นแฟน
กับเจสด้วยนะ O_O"

"น่าจะใช้ซะ...ก็ย้ายนี่เป็นนักร้องอยู่ในบาร์ The Deen ที่เจสเคย
ทำงานอยู่นี่นา"

"แต่เจสทิ้งย้ายนี่ไปแล้วไม่ใช่หรือ...น่าสงสารจัง"

"คงคิดถึงเจสมากสินะถึงได้มายื่นร้องให้อยู่หน้ารูปเขาเนี่ย"

มือทั้งสองข้างของฉันกำแน่น เล็บจิกเข้าไปที่คิ้วมือจนแสบร้อน
คำพูดเหล่านี้บีบคั้นหัวใจจนด้านชาซ่าแล้วซ่าเล่า รวมทั้งสายตาที่มองฉัน
อย่างสมเพช และคนที่มอบความโหดร้ายทั้งหมดนี้ให้ฉันก็คือ...เขา

เจส...ยิ่งความรักที่ฉันมีต่อนายมันมากเท่าไร ตอนนี้ฉันก็ยิ่งเกลียด
นายมากเท่านั้น

2

In The First Moment

- ครั้งแรกที่เราเจอกัน -

"การที่แกเข้ามาหา'ลัยพลอริต้าได้'ไม่ได้หมายความว่าแกจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบนะเบิร์น"

ฉันไม่ใส่ใจเสียงตะโกนด่าทอของแม่ หยิบรองเท้ามาใส่ ยกกระเป๋า ก็ตารขึ้นสะพานแล้วเดินตรงไปที่ประตูบ้าน แค่นี้ก็สายมากพอแล้ว

"เมลเบิร์น!!" แม่แฉอดเสียงดังกว่าเดิม แต่ฉันชินชากับอะไรแบบนี้มากพอแล้ว

"..."

"เมื่อไหร่แกจะเลิกกรีนลัคที"

"..."

"...ฉันเหนื่อยกับแกเต็มทนแล้วจริงๆ เมื่อไหร่แกจะเข้าใจแม่นะ"

"หนูก็เหนื่อยกับความพยายามของแม่เหมือนกัน ความพยายามที่จะให้หนูทำทุกอย่างที่แม่ต้องการ มันไม่รู้จุกจิกจกจกสิ้นลัคที" ฉันได้กลับอย่างไม่มียอมแพ้เหมือนกัน เรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ ซากๆ น่าเบื่อเป็นบ้า

"ความต้องการของฉันมีเพียงอย่างเดียวคืออยากให้แกเหมือนเด็กคนอื่นๆ ไม่ใช่หมกมุ่นแต่เรื่องบ้าๆ พรรคนี้"

"หนูไปร้องเพลงที่บาร์มันผิดตรงไหน หนูเล่นดนตรีมันเป็นสิ่งเลวร้ายนักหรือไง...นี่คือชีวิตของหนู แม่ไม่มีสิทธิ์มาสั่งให้หนูทำอะไรตามใจชอบในเมื่อหนูทำตามสัญญาที่ให้ไว้แล้ว หนูเข้ามาหา'ลัยพลอริต้าบ้างอนันแล้ว ใจ แม่ยังไม่พอใจอีกหรือ!"

แม่มองหน้าฉันด้วยความโกรธ แต่ฉันก็โกรธแม่ไม่แพ้กัน เราเอาแต่ทะเลาะกันด้วยเรื่องไร้สาระแบบนี้ทุกๆ อาทิตย์ ฉันเหนื่อยกับการพยายามบังคับให้เป็นไปตามกรอบของแม่เหลือเกิน แม่อยากให้ฉันเป็นเหมือนยัยเจนน่า เด็กข้างบ้านที่วันๆ เอาแต่จมปลัดอยู่กับหนังสือและทำอะไรไม่เป็นสักอย่างแม้กระทั่งชงกาแฟ! ฉันอาจจะดูเหมือนพวกนอกคอก ทำ

อะไรแรงๆ ไม่สนใจคนอื่น แต่ฉันรู้จักผิดชอบชั่วดี และรู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำนะ

"ถ้าผลการเรียนของแกแย่ เราจะต้องคุยกันใหม่ ตกลงมัย" ในที่สุดแม่ก็พูดออกมา แม่ยังพยายามเสมอ พยายามที่จะบงการควบคุมฉัน ถึงแม้จะจนด้วยเหตุผลที่จะชนะฉัน แต่แม่ก็จะตั้งเงื่อนไขขี้เงาขึ้นมาใหม่

"สอบไปนอลจะมีเดือนหน้า แม่ก็รอเวลานั้นแล้วกัน --"

"อย่ากลับเกินห้าทุ่ม"

"หนูอายุสี่สิบ บรรลุนิติภาวะ! เป็นพลเมืองอเมริกันที่มีสิทธิและเสรีภาพต่อตัวเองอย่างเต็มที่ตราบใดที่ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน"

"ไม่! ตราบใดที่แกยังขอเงินฉันใช้และยังอาศัยอยู่บ้านหลังนี้"

"ฉันก็อนุญาตให้หนูออกไปอยู่ข้างนอกสักที หนูจะทำงานหาเงินใช้เอง รুমัย! เพื่อนที่อายุเท่าหนู ไม่มีใครอยู่ที่บ้านกับพ่อแม่แล้ว!"

"นั่นมันคนอื่น แต่สำหรับแกไม่ใช่"

แม้ทั้งคำพูดไว้แล้วก็หายเข้าไปในครัว ฉันเตะตู้รองเท้าแก้วโมโหไปสองสามทีถึงค่อยเดินออกจากบ้านและเดินไปยังป้ายรถเมล์เพื่อตรงไปที่บาร์อย่างฉุนเฉียว ฉันรู้ว่าแม่ไม่ชอบพวกนักดนตรี แม่ไม่เคยชอบแจสและอาจจะรวมถึงฉันที่เป็นลูกสาวแท้ๆ ด้วย แม่ไม่เคยบอกเหตุผลว่าทำไมถึงต้องเกลียดพวกนักดนตรีมากมายขนาดนี้ แต่ฉันรู้ว่าเป็นเพราะพ่อ...พ่อของฉันเอง

อ้อ...ฉันบอกหรือยังว่าฉันเป็นลูกครึ่ง แค่คิดก็อยากจะอาเจียนแล้ว

ผู้ชายที่เป็นพ่อของฉันเป็นคนเอเชีย เขามีอาชีพเป็นนักดนตรี และจากที่ป้าวิลล่าเล่าให้ฟังตอนเมา แม่เจอเขาที่ออสเตรเลีย ทั้งคู่คงจะรักกันแล้วแม่ก็ให้กำเนิดฉันขึ้นมา...แต่พ่อฉันสามขวบ เขาก็ทิ้งฉันกับแม่ไป...ฉันไม่รู้ว่หน้าตาเขาเป็นยังไง แม่ไม่เก็บรูปเขาเอาไว้ ไม่เคยพูดถึงเขาสักนิดราวกับว่าผู้ชายคนนี้ไม่มีตัวตน

ฉันเกลียดเขา เพราะเขาทิ้งฉันไป ทำให้ชีวิตวัยเด็กของฉันถูกล้อเลียนด้วยประโยคที่ว่า

'ยัยลูกไม่มีพ่อ!!'

เห็นสิ่งอื่นใด เพราะเขาทิ้งแม่ไป แม่เลยแต่งงานใหม่กับสตีฟแล้ว
ก็มีชัยปารีสตามมา เธอเป็นเด็กผู้หญิงที่ฉันเอือมระอาที่สุดในโลก (แม้
ตอนนี้ฉันจะดูน่ารักขึ้นมาบ้างก็เถอะ เพราะยัยนี้โทรไปด่าต้นสังกัดของ
เจสทุกวันว่าเขาคือผู้ชายสารเลวและเห็นแก่ตัวที่สุดเท่าที่อเมริกาเคยมีมา)
ถึงอย่างไรก็ตาม ฉันคงต้องยอมรับว่าพรสวรรค์และความชอบทางด้าน
ดนตรีที่ฉันมีอยู่อาจจะถูกถ่ายทอดมาจากผู้ชายคนนั้นก็ได้
แต่ใครจะสนล่ะ ในเมื่อเขาทิ้งครอบครัวไปแล้วนี่
เขาไม่ต้องการแม่
เขาไม่ต้องการฉัน

"เฮ้! มาสายนะเบิร์น"

"ขอโทษทีแฮร์รี แม่บ่นนิดหน่อยนะ --;;"

"ขึ้นเวทีเลย! วันนี้แขกเยอะมาก"

"โอ้ะ จริงสิ! วันนี้วันศุกร์นี่นา"

ฉันตรงไปยังเวทีทันที คนในวงกำลังรอฉันอยู่แล้วแน่ๆ เลย แล้ว
ก็เป็นเรื่องจริงซะด้วย พอฉันไปถึงบี๊ป เจมส์ก็ดึงกีตาร์ออกจากกระเป๋าคู่แล้ว
จัดการต่อเข้ากับลำโพงให้ฉันทันที วันนี้คนแน่นไปทั้งบาร์เลยล่ะ ส่วนใหญ่
มีแต่วัยรุ่นทั้งนั้น แถมด้วยมิตรรักแฟนคลับของฉันที่มานั่งออกกันเช่นเดิม
=_=

"เบิร์นเน่ >_<!!"

นั่นชื่อเล่นใหม่ของตัวเอง ใจเด็กพวกนี้ชอบเรียกชื่ออันดิงามของฉัน
เป็นอะไรที่คึกขุบขุญญาอ่อนแบบนั้นอยู่เรื่อย ฉันได้แต่ยิ้มแหยๆ ให้พวกนั้น
ในขณะที่ชาวนด์เช็กเสียงกีตาร์ไปด้วย (ถึงยังไงพวกนี้ก็ถ่อมมาดูฉันร้องเพลง
ล่ะนะ)

"พีเมลเบิร์นนนนน!! >O<"

อีกฟากก็ยัยพวกเด็กน้อยนี่อีก ที่จริงยัยพวกนี้อายุไม่ถึงที่จะเข้าบาร์
ได้ด้วยซ้ำ ถ้าตำรวจมาตรวจคงได้ตายโหงกันหมดแน่ -- แต่ขอสาบาน
เลยว่าสักวันฉันจะประกาศให้ยัยเด็กน้อยพวกนี้รู้ว่าฉันชอบผู้ชาย! และ

จะแต่งงานกับผู้ชายเท่านั้น ต่อให้ฉันเตะเบ็ดในสายตาพวกเธอแค่ไหน ฉันก็มิอาจเป็นสามีให้พวกเธอได้หรอก =_=

"โอเคละ เริ่มกันเลยดีกว่า"

ฉันพยักหน้าตอบเมื่อกลอง เขาเคาะไม้สองที่เป็นสัญญาณแล้วก็ฟาดกลองจนดังกระหึ่มไปทั้งบาร์ เสียงเบสกับกีตาร์ก็ตอบรับเสียงกลองเป็นอย่างดี ตามด้วยเสียงคีย์บอร์ดที่ช่วยผสมความหนักหน่วงและอ่อนโยนเข้าด้วยกัน เสียงปรบมือและผิวปากก็ดังไปทั่วบาร์ วูบหนึ่งฉันเผลอคิดว่านี่คือเวลาเดียวกับที่เจสเคยอยู่ข้างๆ

เราร้องเพลงด้วยกันบนเวทีแห่งนี้...พอที่ ฉันสลัดภาพความทรงจำเก่าๆ พวกนั้น

เขาทิ้งเธอไปแล้วเมลเบิร์น เขาไม่อยู่อีกแล้ว

"สวัสดีค่ะทุกคน ขอโทษที่ให้รอนาน เพลงนี้ Let Me Love ร้องได้ช่วยกันร้องด้วย"

ฉันบอกผ่านทางไมค์ พวกแฟนคลับของฉันยิ้มให้และปรบมือกันไม่หยุด และนี่อาจเป็นเพียงเรื่องเดียวในโลกที่ฉันทำได้และมีความสุข คงมีแค่เรื่องร้องเพลงกับเล่นดนตรีเท่านั้นละมัง

ฉันมีความสุขที่สุดเวลาที่เห็นคนลุกขึ้นมาเต้นแล้วก็ร้องเพลงตามฉัน

^_^

"ต่อไปเป็นเพลงที่ทุกคนน่าจะรู้จักกันดี ถ้าเป็นขาประจำของ The Deen ทุกคนต้องเคยได้ยินเพลงนี้มาก่อน แม้ว่าเจ้าของเพลง...นั่นก็คือเจส ตอนนี้อยู่กลายเป็นนักร้องดังระเบิดไปแล้ว แต่ฉันสัญญาว่าจะร้องเพลงนี้ให้ดีกว่าเขา...จนหมอนั้นต้องเสียใจที่ทิ้งพวกเราไปตั้งเวอร์อยู่ในที่ที่เราไม่รู้จัก!"

เสียงให้ตอบรับของทุกคนทำให้ฉันยิ้มกว้าง คอร์ดเพลงนี้ลอยอยู่ในหัวสมองฉันโดยไม่ต้องดูเนื้อเลยสักนิด การร้องเพลงและเล่นดนตรีคือสิ่งที่ทำให้ฉันมีชีวิตอยู่ต่อไป

"ยอดมาก!!"

"เจ๋ง!! ขออีกๆ >O<"

"เบิร์นเน่!"

ฉันจะอยู่ต่อไปโดยไม่มีเจส

10.30 P.M.

เป็นอีกวันที่ฉันทำได้ยอดเยี่ยม ^-^ ตอนนี้หมดเวลาการแสดงของ
ฉันแล้ว แฮร์รี่ผู้จัดการร้านจ่ายค่าแรงเสร็จพร้อมกับแถมพาสต้าและเปียร์
อีกหนึ่งแก้วเป็นของสมนาคุณให้ฉันและทุกคนในวง

"เอาบุญหรือห่วยมัยเบิร์น"

"บุญหรืออะไรเธอ --" ฉันถามพร้อมกับกระดกแก้วเปียร์ไปด้วย

"ยี่ห้อ Peer นะ เธอน่าจะชอบกลิ่นผลไม้ นิโคตินต่ำด้วย ^_^"

ผู้จัดการร้านใจดีที่ชื่อแฮร์รี่ส่งบุญหรือมาให้ฉัน จริงๆ แล้วเขาชอบสะสม
บุญหรืออกเป็นงานอดิเรกและมักจะแจกของที่ได้มาให้คนอื่นๆ ได้ลองสูบกัน
แต่ในขณะที่ฉันกำลังจะรับมันมา ก็มีใครสักคนแย่งมันไปจากมือแฮร์รี่

"บุญหรือทำให้กล่องเสียงเธอแยะ เหนื่อยเร็ว หอบมาก ต่อไปเธอจะได้
เสียงสูงมากๆ ไม่ได้"

เฮ้ย ไอ้ตี๋เอเชียนี้มันใครวะ --^ คนเอเชียงั้นหรือ...ฉันเกลียดคน
เอเชียที่สุด!!

ใครจะว่าอคติก็เชิญ แต่ผู้ชายพวกนี้ทุเรศทั้งนั้น ทั้งผู้หญิง! ทั้งลูก!

"เขาวิจัยมาว่าบุญหรือจะทำร้ายเนื้อเยื่อในปากเธอจนพัง ถ้าสูบบ่อยๆ
เธออาจจะร้อง แล้วถ้าปากเธอละเน่าแบบนั้น เธอจะร้องเพลงได้อย่างไร
--"

"ไม่ทราบว่าคุณอธิบดียิ่งสั่งให้นายมาวุ่นวายกับชาวบ้านหรือไง!"

ฉันว่าเสียงคุณแล้วก็ฉกเอาบุญหรือกลิ่นผลไม้กลับมากลับมา แต่ไอ้ตี๋นี่ฉกมันกลับไปอีก
เขางอมวนบุญหรือแล้วก็ดิงมันจนได้ขาดออกเป็นสองท่อน จากนั้นก็โยน
ลงพื้น =_=^

"ควันบุญหรือเป็นอันตรายต่อคนรอบข้าง เป็นสารก่อให้เกิดมะเร็ง อย่า
ให้เขาต้องมารับเคราะห์แทนเธอ"

ฉันมองเขาด้วยความไม่พอใจ เป็นใครใหญ่มาจากไหนหา! ฉัน

พิจารณาเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า นำแปลกที่ผู้ชายเอเชียคนนี้สูงพอๆ กับ แอร์รี่ที่สูงหกฟุตกว่าเลยทีเดียว (ปกติแค่ห้าฟุตก็เกินพอแล้วสำหรับผู้ชาย เอเชีย --) ผิวขาวซีดแบบพวกคนจีนที่อยู่ในย่านไชน่าทาวน์ที่เคยเห็น ตามทีวี ตาของเขาเรียวกม ดูมึนมน แต่ฉันคิดว่ามันดูอุบาทว์มากกว่า ไม่ว่า ส่วนไหนของเขาก็ตาม ฉันลั่นไม่ชอบ

ฉันเกลียดคนเอเชีย =_= (แม้ว่าฉันจะมีเลือดของเผ่าพันธุ์นี้อยู่ครึ่งหนึ่ง ก็เหอะ)

"นายต้องการอะไรกันแน่"

ฉันถามพร้อมกับจ้องหน้าเขาอย่างทำทนายผู้ชายเอเชียคนนั้นจ้องหน้าฉันกลับพร้อมกับบรอยยิ้มที่มุมปากเล็กๆ มันดูน่าหวั่นได้ซะจนฉันแทบจะกลาเข้าไปตบหน้าเขา แต่ฉันไม่อยากจะแตะคนเอเชีย โดยเฉพาะพวกผู้ชาย

"ชื่อของเธอ"

"ถามทำไม ไม่ได้ยินเด็กๆ พวกนั้นตะโกนเรียกฉันหรือไง"

ฉันตอบด้วยเสียงที่ไม่น่าฟังสุดๆ พร้อมกับขีดหน้าใส่ผู้ชายคนนั้น เขาน่าจะรับรู้ได้แล้วนะว่าฉันไม่อยากจะคุยกับเขาลักกิด ทำไม่ถึงไม่รีบจากไปซะที

"เบิร์นเน่?"

ฉันรีบหันกลับไปโบหน้าของเขาอีกครั้ง ใ้หมอนี่ =_=^ บังอาจมาเรียกชื่อคิกขุของฉันได้อย่างไร ชื่อมันสำหรับเด็กๆ ที่น่ารักใช้เรียกฉันเท่านั้น นะ =_=^^

"เมลเบิร์น"

ฉันแก้ไขชื่อของตัวเองให้ถูกต้องด้วยเสียงที่ไม่น่าฟังเหมือนเดิม จนแอร์รี่มองหน้าฉันอย่างอึ้งๆ อันที่จริงฉันไม่ค่อยจะพูดจาด้วยน้ำเสียงแบบนี้กับใครยกเว้นจะถึงขีดสุดแห่งความเกลียด

"เธอเกิดที่ออสเตรเลียสินะ"

"นี่ นายต้องการอะไรก็รีบบอกมาสิ ชักใช้ถามบ้าอะไรอยู่ได้ จะติดต่อฉันไปเป็นนักร้องหรือไง!"

ฉันถามเสียงดังจนแทบจะเป็นตะโกนเพราะความโกรธ คนเอเชียไม่

ได้รับอนุญาตให้พูดถึงเรื่องการเกิดของฉันและประเทศออสเตรเลีย!

"โอเคๆ 'ไม่เห็นต้องโกรธขนาดนั้นเลย ใจเย็นๆ น้า เบิร์นเน ^^"

ฉันกำมือแน่นจนเล็บแทบจิกเข้าไปในเนื้อ ผู้ชายคนนี้จะเห็นว่าฉันไม่มีอารมณ์ตกด้วยถึงเก็บรอยยิ้มบนใบหน้าของเขาออกไปและเปลี่ยนเป็นใบหน้าเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการแทน

"ฉันชอบเสียงของเธอ"

ฉันถอนหายใจอย่างเซ็งๆ พลังกลอกตาขึ้นไปข้างบน ฉันส่งสายตาที่บอกว่า 'แล้วไง' ให้เขา นายไม่ใช่คนแรกสักหน่อยที่บอกว่าชอบเสียงของฉัน

"และ...บุคลิก ท่าทาง และพรสวรรค์การเล่นดนตรีของเธอ บอกตามตรงว่ามีเสน่ห์"

เขาจ้องหน้าฉันครู่หนึ่งแล้วก็ดึงสิ่งที่ดูเหมือนนามบัตรยื่นมาให้

"ราวๆ สัปดาห์หน้าจะมีการคัดเลือกนักร้องหญิงเพื่อเข้าร้องเพลงร่วมกับวง Half-Caste ที่นิวยอร์ก..."

Half-Caste วงของพวกลูกครึ่งเอเชียพวกนั้นนะเธอ ฉันไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้มากเท่าไรนัก แต่ก็ปฏิเสธได้ยากนะเพราะว่าพวกเขาเจ๋งจริงๆ -- ฉันมองนามบัตรด้วยสายตาเมินเฉยก่อนจะมองผู้ชายเอเชียคนนั้นอีกครั้ง ถึงอิตาลีจะดูเหมือนพวกทำงานในวงการบันเทิงนิดๆ ก็เถอะ แต่ฉันไม่คิดว่าเขาจะทำงานอยู่กับวง Half-Caste จริงๆ หรือ พวกนั้นคงจะตายไป มันเหมือนอยู่ดีๆ คุณก็เจอคนเดินมาบอกว่า 'ฉันนะซี้ปี้กับบียองเซ' นั่นละ

"...ถ้าสนใจก็ติดต่อมาก็แล้วกัน"

เขาโบกนามบัตรเบาๆ เมื่อเห็นฉันยังเมินเฉย ฉันถอนหายใจและกำลังจะบอกปฏิเสธไป แต่สายตาเจ้ากรรมมันดันเหลือบไปเห็นชื่อค่ายเพลงที่อยู่บนนามบัตร นั่นมันค่ายเดียวกับที่เจสอยู่ตอนนี้เน้า

อยากเจอ...อยากเจอเขา...

ยังมีคำถามอีกเป็นล้านที่ฉันต้องการคำตอบจากผู้ชายคนนั้น เหมือนตกอยู่ในภวังค์ มือของฉันค่อยๆ ยื่นออกไปรับนามบัตร...

'He's taking off her dress, oh ohhhh taking off her dress, and my head is going out to the space...'

เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ทำให้ฉันสะดุ้งเฮือก O_O ฉันรีบชักมือกลับขณะที่ผู้ชายเอเชียคนนั้นดึงมือถือออกมากรับด้วยท่าทางแข็งๆ

"มีไร --;"

(แฉะก็~!!! ตอนนี้อยู่ที่หน้ายยยย)

ฉันได้ยินภาษาแปลกๆ ออกมาจากโทรศัพท์ของเขาขณะที่กำลังจะเดินจากไป

"เดี่ยว..."

เขาเดินมาดักทางของฉันไว้พร้อมกับยื่นนามบัตรเข้ามาใกล้อีก

"ติดต่อมานะ ฉันชื่อ..."

ฉันบัดมือเขาพร้อมกับเดินเลี้ยวออกไปอีกทางโดยไม่รอฟังว่าเขาชื่ออะไร

เกลียดความรู้สึกแบบนี้จัง เกลียดความรู้สึกที่อยากจะทำอะไรให้ตาย ทำไมฉันถึงยังไม่ตื่นสักทีนะ

ฉันหันกลับไปดูที่ผู้ชายเอเชียคนนั้นอีกครั้ง เขากำลังพูดอะไรสักอย่างที่ทำให้แฮร์รีตาโตเท่าไซไดโนเสาร์ -- ฉันส่ายหน้าไปมาซ้ำๆ พลงถอนหายใจและเดินออกจากบาร์ไป ถ้าผู้ชายคนนั้นรู้จักกับ Half-Caste ฉันก็คงเป็นเพื่อนกับวง Linkin Park แล้วล่ะ

3

My Decision

- การตัดสินใจ -

ทุกหนทุกแห่งในแจ๊คสันวิลล์ดูเหมือนจะมีแต่เจส ฟอสเตอร์...ทุกคนพูดถึงเขา

ฉันพบว่าบ้านเป็นสถานที่แห่งเดียวที่ปลอดภัยจากเจส มันเกือบจะ

เป็นที่ที่สงบที่สุดสำหรับฉัน ถ้าไม่มีแม่มาคอยจิกเรื่องเรียนและบ่นเรื่องไปทำงานที่บาร์บ่อยๆ -- เอาเถอะ ตอนนี้อการสอบก็สิ้นสุดลงแล้ว กว่าฉันจะโดนแม่บ่นเรื่องเรียนอีกทีก็คงเป็นตอนคะแนนออกนูนละ

ฉันเอาหนังสือเรียนทั้งหมดยัดลงไปในกล่องเปี๊ยะที่ถือมาจากร้าน แล้วก็เก็บมันไว้ได้เพียง ฉันคงจะไม่ได้เจอพวกมันเป็นเวลาสองเดือนเต็มๆ และสองเดือนนี้ฉันจะร้องเพลง ร้องเพลง ร้องเพลง ร้องเพลง และเล่นดนตรี ชีวิตของฉันคงไม่มีอะไรพิเศษเท่ากับการได้ร้องเพลงและดีดกีตาร์แล้วละ -v-;

"กรี๊ดดด ออย่า...อย่ามาล้อเล่นนะ แดเนี่ยลเนี่ยนะขอเธอเดด ฉันไม่ใช่ชื่ออ~ >_<"

ฉันกลอกตาให้กับเสียงวี๊ดว้ายของพวกผู้หญิงที่ดังมาจากข้างล่าง ลืมไปเลยว่าตราบิตที่ย้ายปารีสยังอยู่ที่บ้าน เรื่องความสงบนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นแน่ๆ -- สอบเสร็จแล้วคงพาเพื่อนมาปาร์ตี้ฉลองชัยกับคะแนนอันห่วยแตกอีกแล้วสินะ -- คอยดูสิ ฟรุ้งนี้ยัยนี่จะต้องร้องโหยหวนเพราะชุดสวยตัวโปรดหายไปแน่ๆ เพราะไม่เคยเลยสักครั้งที่เพื่อนๆ ของปารีสมาบ้านแล้วสมบัติของยัยนั้นจะไม่หาย --

ฉันดันกล่องหนังสือกล่องสุดท้ายไปไว้ได้เพียงแล้วก็เดินลงไปข้างล่างเพื่อไปหาอะไรกิน

La la...How could I tell you how much I miss you...

...เพลงของเจสอีกแล้ว ฉันหยุดก็อยู่ระหว่างทางไปห้องครัว

It must be that I've found my dream...

ผ่านมาเป็นเดือนแล้ว ฉันคิดว่าฉันจะทำใจและเดินต่อไปโดยไม่มีเขาได้ แต่ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงของเขาฉันก็จะได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเรียกร้องหาเขาไปพร้อมกัน ฉันน่าจะเข้มแข็งกว่านี้...

"หล่อ...หล่อจริงๆ >_< ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาเคยเรียนอยู่ไฮสกูลเดียวกับพวกเราด้วย >_<"

"เพลงของเขาขึ้นชาร์ตมาเป็นเดือนแล้วนะ!"

ฉันพยายามไม่สนใจเสียงคุยกันของเพื่อนๆ ปารีลแล้วก็บังคับตัวเองให้เดินเข้าไปในห้องครัว แม่ยังไม่กลับมาจากที่ทำงานและฉันก็ขอให้แม่อย่าเพิ่งกลับมาก่อนที่ฉันจะไปทำงานด้วยเถอะ ฉันเดินวนเวียนอยู่ในครัวเพื่อหาอะไรกินแต่ก็พบว่าไม่มีอะไรที่พอจะเป็นของกินได้แม้แต่เศษขนมปัง ฉันกลอกตาไปมาอย่างซึ่งจืด ฉันเพิ่งจะได้เค้กมาจากเด็กๆ ที่บาร์เมื่อคืนก่อน หวังว่ามันคงจะยังไม่ได้กลายเป็นเค้กฉลองสอบเสร็จของยัยปารีลกับเพื่อนๆ ไปแล้วนะ

ฉันเดินตรงไปที่ห้องนั่งเล่น แต่ปารีลไม่ได้อยู่ที่นั่น มีเพียงแซนดร้ากับเด็บบี้เพื่อนสนิทของปารีลกำลังนั่งอ่านแม็กกาซีนที่มีรูปของเจสอยู่หน้าปก ทั้งสองคนยังไม่รู้ตัวว่าฉันยืนมองอยู่

"เดี่ยว...อย่าเพิ่งเปิดไปหน้าใหม่สิ ฉันยังอ่านตรงนี้ไม่จบเลย!"

"ซึกซ้าซะมัต ฉันอยากอ่านข่าวของเจสแล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะ..."

ฉันรู้สึกว่าการกำลังตั้งใจฟังสิ่งที่เด็บบี้จะพูด...แต่จริงๆ...

"จะ...อะไร"

แซนดร้าถามทั้งๆ ที่สายตายังไล่อ่านตัวอักษรบนแม็กกาซีนอยู่

"ฉันจะรู้ได้ยังไงล่ะยะ! ก็กำลังจะอ่านอยู่นี่ไง >_<!"

เด็บบี้ดึงแม็กกาซีนออกห่างจากแซนดร้าแล้วก็เปิดไปอีกสองสามหน้า ฉันเห็นยัยนั้นขมวดคิ้วเข้าหากันนิดหน่อยขณะที่อ่าน

"ฮึ!"

เด็บบี้ส่งเสียงร้องออกมาเมื่ออ่านจบและปิดแม็กกาซีน แซนดร้ารีบคว้ามันมาเปิดอ่านต่อ

"เจสกำลังดวงแอลโลดี้"

อะ...ว่าไงนะ O_O! ฉันแทบจะกระโดดเข้าไปแย่งแม็กกาซีนในมือของแซนดร้ามาอ่านเพื่อยืนยันว่าฉันไม่ได้ได้ยินที่เด็บบี้พูดผิดไป แอลโลดี้... ยัยนางแบบสุดฮอตที่อยู่ในป้ายโฆษณาเสื้อผ้าสุดหวีดสำหรับซัมเมอร์นี่นะ

เธออ ไม่จริงใช่ไหม!!

"เฮ้~"

เสียงร้องของปารีสดังขึ้นพร้อมกับเสียงวงดนตรีดังๆ ฉันรีบแนบตัวเข้าไปซ่อนอยู่ข้างตู้หนังสือของสตีฟ

"นี่! เป็นยังไงบ้าง!"

ปารีสวิ่งผ่านหน้าฉันเข้าไปในห้องนั่งเล่นพร้อมกับหมุนตัวไปรอบๆ เพื่อโชว์ชุดใหม่ของเธอ

"แบบเดียวกับที่แอลโลดีใส่ในป้ายโฆษณาที่หน้าคาราเซลเซ็นเตอร์เลย เพิ่งมาใหม่เมื่อวานด้วยนะ สวยมั๊ยล่ะ"

ปารีสมองใบหน้าที่ตะลึงของเพื่อนทั้งสองด้วยรอยยิ้มแล้วก็หมุนตัวอีกรอบ

"ฉันจะใส่ชุดนี้ไปเดทกับแดเนียลวันเสาร์หน้านี้อ่ะ ^-^"

ปารีสยิ้มกว้างขึ้นอีก แต่แล้วรอยยิ้มของเธอก็ค่อยๆ เลือนหายไปเมื่อ...

I just want you to know...You're the most valuable in my heart...

ท่อนสุดท้ายของเพลง I've never missed anyone more ดังขึ้นจากวิทยุ วินาทีต่อมาเสียงกริโตร้องของปารีสก็ดังในบ้าน

"ปิดเพลงนี้ได้ยวี่นะ!!!!!!"

ทุกครั้งที่ยังนั่งได้ยินเสียงเพลงหรืออะไรก็ตามเกี่ยวกับเจส ปารีสจะโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงยิ่งกว่าตอนที่รู้ว่าเธอส่วนตัวไปเดทกับคนอื่น ปารีสเดินพึดพึดไปปิดวิทยุก่อนจะมองเพื่อนทั้งสองอย่างเกรี้ยวกราด

"ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าฟังเพลงของหมอนั่น!"

"เธอจะบ้าเธอปารีส! ทุกคนเขาก็ฟังเพลงของเจสกันทั้งนั้นแหละ" เด็บบี้เถียงหน้ามูย

"ไม่...ไม่ใช่ที่นี่ ฉันเกลียดหมอนั่น!!"

"ทำไมล่ะ เขาหล่อดีออก แถมเพลงยังเพราะ ที่สำคัญเขามาจาก แจ็คสันวิลล์ด้วยนะ ถิ่นของเราเขียวนะยะ! เธอก็น่าจะรู้เพราะ..."

"ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าพูดถึงหมอนั้น!!" ปารีสนั้นไปตะเบ็งเสียงใส่ แชนดร้าก่อนที่จะได้จับประโยค ฉันยังยืนนิ่งอยู่ข้างตู้หนังสือ

"เธอเกลียดเจสเพราะเขาทิ้งพี่สาวเธอไปแน่ๆ เลยใช่มั้ย!"

"หุบปากน่า!!"

"เธอกับพี่สาวไม่กินเส้นกันนี่ จะไปแคร่ทำไมว่าเจสทำอะไรกับพี่เธอไว้บ้าง"

"ฉันบอกให้หุบปากไป!!"

ปารีสโกรธจริงๆ แล้ว เธอเขวี้ยงหนังสือทำอาหารของแม่ใส่แชนดร้า มันอัดเข้าหน้าของยัยนั้นอย่างจัง ฉันจึงรีบขยับตัวออกจากข้างตู้หนังสือทันที

"ปารีส อย่า!!" ฉันรีบเข้าไปจับตัวปารีสเอาไว้ก่อนที่เธอจะฆาตกรรมสองคนนั้น แต่ปารีสกลับหันมามองฉันด้วยใบหน้าที่ตกใจเมื่อรู้ว่าฉันอยู่ตรงนี้

"พะ...พีเบิร์น"

"ทำไมต้องทำกับพวกเรานาคนี่ซะปารีส!!" เด็บบี้โวยวายพร้อมกับประคองแชนดร้าเอาไว้

"ก็ฉันบอกให้ยัยนี้เง่ามันหุบปาก แต่หล่อนไม่ทำตามนี่!"

ปารีสพูดพลางส่งสายตาดูใจแทงไปที่แชนดร้า เด็บบี้เลื่อนสายตามามองฉันซึ่งกำลังจับปารีสเอาไว้ก่อนจะยิ้มเยาะๆ ที่มุมปาก

"เพราะแชนดร้าพูดถูกสินะ เธอเกลียดเจสเพราะว่าเขาทิ้งพี่สาวเธอไปใช่มั้ยล่ะ"

"ยัยบ้า! แกตายแน่!!" ฉันใช้แรงทั้งหมดที่มีอยู่ดึงปารีสเอาไว้ เด็บบี้ประคองแชนดร้าห่างออกไปอีกนิดหน่อยพลางยิ้มเยาะ

"ฮึ~ มีเรื่องกับพี่สาวอยู่ทุกวี่ทุกวัน บอกว่าเกลียดตั้งนั้นเกลียดตั้ง ที่แท้เธอก็ชื่นชมเบิร์นเหมือนพวกยัยเด็กเง่าที่ไปฟังยัยนั้นร้องเพลงที่บาร์ พอเจสทิ้งพี่สาวเธอไป เธอก็อ่านเกลียดเขาไปด้วยใช่มั้ยล่ะปารีส"

ปารีสสะบัดฉันหลุดออกไปได้แล้วกระโจนเข้าหาสองคนนั้นทันที

เสียงกรี๊ดร้องของแซนดร้ากับเด็บบี้ดังไปทั่วบ้าน มีใครบอกพวกเธอหรือยังว่าปารีสชอบดูมวยปล้ำมาก เธอจึงตบตีเตะตอยไม่เคยแพ้ฉัน

"เธอไม่มีสิทธิ์มาพูดเรื่องของฉัน รวมถึงพี่ของฉันด้วย เข้าใจมั๊ย! ยัยสารเลว!"

ปารีสบีบแก้มของเด็บบี้หลังจากที่ละเลงตบโหน้ำยัยนั้นไปแล้ว หลายที่ ส่วนฉันก็พยายามหยุดแซนดร้าไม่ให้กระโจนไปเล่นงานปารีสจากด้านหลัง

"ปารีส พอได้แล้ว! ปล่อยเด็บบี้เดี๋ยวนี้ละ" ฉันบอกด้วยเสียงที่เบา ลงและปล่อยแขนของแซนดร้าที่ฉันจิกและฝังเล็บเอาไว้จนเลือดซิบ -- ส่วนปารีสก็ผลักเด็บบี้ไปชนชั้นวางของอย่างแรง

"ออกไปจากบ้านของฉัน!" ปารีสตวาดใส่เพื่อนทั้งสองคน พวกเธอมองปารีสด้วยสายตาโกรธเคืองก่อนจะเข้ามาเอากระเป๋าและแม็กกาซีนที่ทิ้งไว้บนโซฟา

"ฉันไม่คิดว่าเธอจะกล้าทำกับพวกเราขนาดนี้"

เด็บบี้พูดอีกครั้งเมื่อคิดว่าอยู่ในระยะที่ปลอดภัยแล้ว ขณะที่ฉันยืนรอให้ทั้งสองคนจากไปอย่างแข็งจัด ใกล้เคียงเวลาไปทำงานแล้ว!

"ถ้าเธอมีอะไรจะพูดก็เอาไว้พูดตอนที่ปารีสอารมณ์ดีกว่านี้ดีกว่านะ"

ฉันเตือนเพราะไม่ว่าจะอยู่ห่างจากปารีสแค่ไหน ถ้ายัยนั้นอารมณ์ขึ้นล่ะก็ ไม่มีทางรอดไปง่ายๆ หรือก เด็บบี้ตัวต้วตอยตามมองฉันแล้วขีดหน้าขึ้น

"ฉันคงไม่มีอะไรจะพูดกับน้องสาวของเธออีกแล้วละ" พอเห็นท่าทางของเด็บบี้แล้วฉันก็รู้สึกที่ตัวเองทำผิดมากที่ไปห้ามปารีสเอาไว้ โดนตบให้ปากเบี้ยวซะก็ดี -- ชีห์เหร่ขนาดนี้ยังมาทำเชิดได้อีก

"เธอจะต้องชดใช้แน่ปารีส ถ้ากับอี่แค่เรื่องพี่สาวโดนทิ้งมันทำให้เธอต้องทำร้ายพวกเราถึงขนาดนี้ ฉันคิดว่าเราก็คงไม่มีอะไรจะต้องพูดกันอีก"

ฉันเหลือบมองปารีสและพบว่ายัยนั้นมิบหน้าเรียบเฉย เด็บบี้ดูโกรธจัดที่ปารีสไม่แสดงท่าทางง้ออะไรออกมา ฉันภาวนาขอให้ยัยสองคนนั้นรีบๆ ไปซะก่อนที่จะพูดอะไรที่ทำให้ปารีสอาละวาดอีกรอบ เพราะ

ถ้าแม่กลับมาเจอบ้านพังมันก็เป็นความผิดของฉัน ฉันจะโดนด่าและไปทำงานสาย พระเจ้า... ช่วยด้วยเหอะ!

"ไม่มีอะไรพูดก็ไม่ต้องพูดสิ คิดว่าฉันจะจ้อเธอหรือไง ผันไปเหอะ! รีบออกไปได้แล้ว ก่อนที่ฉันจะลงมืออีกรอบ..." ปารีศทำท่าจะเดินเข้าไปหาเรื่องเด็บบี้อีก ยัยนั่นจึงรีบลากแซนดร้าถอยร่นห่างไปอีก

"เธอมันเป็นผู้หญิงที่ขี้เง่าที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมา" เด็บบี้พิมพ์พ้ำพร้อมกับโยนแม็กกาซีนข้ามห้องมายังฉันกับปารีศ

"ดูซะ ดูผู้ชายของพี่สาวสุดที่รักของเธอซะ!! เขากำลังควงคนใหม่! ยัยแอลโลดี้นางแบบที่เธอคลั่งไคล้ยังงี้ล่ะ! สุดท้ายพี่สาวของเธอก็คือคนที่ถูกทิ้ง ถูกทิ้ง!"

ฉันรู้สึกว่ามีมือเย็นเฉียบกำลังบีบรัดหัวใจของฉันขณะที่ยื่นมองรูปแอบถ่ายจากปารีศที่ในแม็กกาซีน รูปของเจสที่กำลังนั่งดีดกีตาร์ให้กับยัยนางแบบสุดเอ็กซ์นั้น ตัวของฉันซาไปหมด ฉันไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องของเด็บบี้ที่โดนปารีศเล่นงานอีกรอบ เพราะตอนนี้ในหัวของฉันมีแต่เสียงของเขาดังก้องไปหมด

'ฉันชอบตาสีเทาของเธอ...ชอบผมสีน้ำตาลเข้มของเธอ...ฉันชอบที่จะใช้เวลาทั้งวันกับเธอ นั่งข้างๆ เธอ ร้องเพลงกับเธอ เล่นกีตาร์กับเธอ อันที่จริง ให้ตาย! ฉันชอบทุกอย่างที่เป็นเธอ...'

นายจะฉีกหัวใจของฉันอีกสักกี่ครั้ง...เจส

5.00 P.M.

"ฉันเสียใจ...ที่ยัยสองตัวนั้นปากมากเรื่องของพี่"

อยู่ๆ ปารีศก็เอ่ยขึ้นมา เราสองคนกำลังช่วยกันเก็บข้าวของที่กระจัดกระจายอยู่เต็มบ้าน

"ช่างเถอะ ยังไงก็ไม่ได้มีแค่เพื่อนของเธอที่พูดเรื่องนี้"

"ไอ้บ้าเจสนั่นดังได้ไม่นานหรอก! เชื้อสิ ผู้ชายสารเลวแบบนั้น"

ปารีศบอกเสียงแข็ง แต่ทั้งฉันและเธอต่างก็รู้ว่าเจสได้รับความนิยมนั้นมากแค่ไหน แต่ละวันเราต้องเปลี่ยนช่องเพื่อหนีหน้าเขาจากทีวีไม่รู้กี่ครั้ง

ต่ออีกครั้ง นิตยสาร หนังสือพิมพ์ต่างกล่าวสรรเสริญว่าเขาคือดาวจรัสแสง
ดวงใหม่ของวงการเพลง

"ปารีส...เธอก็ควรจะเลิกทำตัวแบบนี้ได้แล้ว ไม่มีเหตุผลที่เธอจะต้อง
ไปลงมือตบตีคนอื่นแบบนี้"

"แต่...แต่...ยัยนั่นมัน"

"ฉันคือคนที่ยัยพวกนั้นว่า ไม่ใช่เธอ"

"เหอะ! แต่ฉันทนไม่ได้" ฉันค้นพบว่าตัวเองยิ่งบางๆ ออกมา บางที
ฉันก็นึกยอมรับว่าปารีสเป็นเด็กที่น่ารักคนหนึ่ง เพียงแต่ฉันหมั่นใส่เธอ
มากกว่าที่จะนึกชมชอบ

"ถ้าเธอทำตัวแบบนี้ เธอจะไม่มีเพื่อน"

"ฉันไม่ต้องการให้ใครได้เพื่อนอย่างพี่มาดังสอนเรื่องนี้กับฉันหรอกนะ
--^ แล้วยัยพวกเด็บบี้ก็ไม่ได้ดีเดขนาดที่ฉันต้องแคร์ ถ้าจะไม่มียัยพวก
นี้เป็นเพื่อน"

เพราะแบบนี้ไงละ ฉันถึงนึกหมั่นใส่ยัยนี้มากกว่าไง =_=

"เธอคิดว่าพี่สาวของเธอคนนี้เป็นพวกอ่อนแอและรับความจริงไม่ได้
งั้นเหอะ"

"ปะ...เปล่า =O="

"เขาทิ้งฉันไปแล้ว ฉันต้องยอมรับให้ได้ เพราะมันเป็นเรื่องจริง"

"มันไม่ถูกต้อง!!"

"ฉันไม่อยากเห็นเธอต้องไปทะเลาะกับใครอีก --"

"แต่ฉันไม่อยากให้คนอื่นมาว่าพี่แบบนี้ พี่เป็นพี่ของฉันนะ!"

ฉันหมดคำพูดไปชั่วขณะ บางที...บางทีนะ ความสัมพันธ์พี่น้องยังไ
ก็ตัดไม่ขาด ไม่ว่าจะอย่างไรฉันก็นึกเป็นห่วงยัยเด็กเง่านี้เสมอเวลาที่เธอ
หายตัวไปจากบ้าน หรือตอนที่ฉันถูกเจสท์ใหม่ๆ ปารีสก็เป็นคนแบกฉัน
ที่เป็นลมอยู่หน้าห้องของเจสท์กลับมาที่บ้าน

"อย่าห่วงเลยปารีส ฉันเข้มแข็งแค่ไหนเธอก็รู้ดี เรื่องพวกนี้ไม่ทำให้
ฉันเจ็บปวดสักเท่าไรหรอก"

...อย่างน้อยๆ ก็ไม่เท่ากับที่เจ็บมาทั้งหมด

"พีเบิร์น..."

"เอาล่ะ! ต่อไปนี่คนที่จะซัดยัยปากมากพวกนั้นจะต้องเป็นฉันเท่านั้น
เข้าใจมั๊ย --"

"แล้วถ้าพีไม่ได้ยินเวลายัยพวกนั้นพูดลับหลังล่ะ! พีเบิร์นจะจัดการ
ได้จ้ะนหรือ"

"ให้ตาย! เธอต้องเลิกคุมยัยปล้ำได้แล้วนะปารีส"

"อย่ามาสั่งให้ฉันเลิกคุณนะ! ถ้าฉันสั่งให้พีเลิกตีตีกีตาร์ พีทำได้มั๊ยล่ะ!"

"-- ยัยนี้ โอเค! เธอชนะ แต่ถ้าแม่รู้เรื่องนี้ เธอจะไม่เหลือเงิน
ค่าขนมแน่"

"พีคงไม่รู้ว่าคู่เด็ดของฉันนะยินดีจะเลี้ยงฉันทั้งอาทิตย์ >_<"

"ระวังตัวด้วยนะ...ปารีส"

ทั้งจากการตบตีและจากไอ้แดเนี่ยลจอมเหินกระหายนั้นด้วย...นี่คือสิ่ง
ที่ฉันอยากบอกปารีสทั้งหมด แต่ฉันคิดว่าไม่ดีกว่า --; เด็กนี่คงเข้าใจ
ความหมายดีอยู่แล้ว

"ฉันอยู่ข้างพีนะ...เออ...ก็แค่อยากบอก ฉันไปเก็บของต่อล่ะ"

ปารีสหายไปจากห้องนั่งเล่นแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่เด่นชัดอยู่ในใจฉันคือ
ปารีสคือน้องสาวคนเดียวของฉัน...เธอคือครอบครัว และนั่นคือสิ่งที่ไม่มี
วันเปลี่ยน...

At The Deen

"ยินดีต้อนรับการกลับมาะเบิร์น ^_^"

แยร์รีพูดพร้อมกับวางงานพาสต้าลงตรงหน้าฉันหลังจากที่ร้องเพลง
เสร็จแล้ว

"ฉันหยุดอ่านหนังสือสอบไปแค่สองอาทิตย์เอง --" ฉันบอกเบาๆ
พร้อมกับเอาส้อมเขี่ยพาสต้าตรงหน้า

"เธอดูไม่สดใสเอาซะเลย ไม่อยากมาร้องเพลงที่นี่แล้วหรือ"

"เปล่านะ!"

"จ้ะ...ทะเลาะกับแม่อีกแล้วหรือ" ฉันส่ายหน้าเบาๆ ฉันนะมีภูมิ

คุ้มกันเสียงบ่นตาของแม่มากพอจนไม่เกิดอาการสะทกสะท้านใดๆ แล้ว

"เธอจะรำเริงทุกครั้งที่ได้ร้องเพลงนี้"

"ฉันก็แปลกใจเหมือนกันว่าทำไมฉันถึงไม่อารมณ์ดีขึ้นเหมือนทุกครั้ง"

ฉันพึมพำ

"ฉันเอาเนื้หน้อยมัย แก่เครียด" แฮร์รี่ยื่นบุหรี่ยี่ห้อ Peer ที่เคยจะให้ฉันครั้งนั้นมาให้ ฉันส่ายหน้าปฏิเสธซ้าๆ และยกเบียร์ขึ้นดื่มแทน

"กลัวเสียงแย้เหมือนที่แจ๊คก็เคยบอกหรือไง ^_^"

"หือ...แจ๊คก็? ใครหรอ"

"ไอ้ให้ตาย!!" แฮร์รี่ตบหน้าผากตัวเองเบาๆ

"ฉันคิดว่าฉันบอกเธอเรื่องนี้แล้วซะอีก ไม่อยากจะเชื่อเลย ฉันแก่ไปแล้วหรือไงเนี่ย! ทำไมถึงได้ลืมเรื่องสำคัญขนาดนี้เนะ!!" ฉันได้แต่มองอาการของแฮร์รี่อย่างงงๆ

"คุณกำลังพูดเรื่องอะไรหรอ"

"จำเมื่อคราวก่อนที่ฉันยื่นบุหรี่ยี่ห้อให้เธอแล้วมีคนแยงมันไปทั้งได้มัย"

ฉันพยักหน้า รู้สึกแย้ซะมัดที่ต้องนึกถึงไอ้ตื่บ้านั้นอีก --^ แฮร์รี่ขยับเข้ามาใกล้ฉันพร้อมกับโน้มหน้าเข้ามากระซิบ มีอะไรลับลับชวนน่าระทึกขนาดนั้นเลยหรอ --

"เขาเป็นผู้จัดการวง Half-Caste -O-"

ฉันเลิกคิ้วขึ้นสูงแสดงอาการแปลกใจเล็กน้อย --^

"ล้อเล่นน่า!"

"นี่" แฮร์รี่ยื่นนามบัตรของเขามาให้

"ดูสิ เขาทำงานที่ค่ายนี้จริงๆ นะ"

"เขาอาจจะโกหกก็ได้ คนพวกนั้นเชื่อใจได้ที่ไหน" ฉันเมินนามบัตรนั้น แค้ไอ้กระดาดขึงแผ่นเล็กๆ แบบนี้ใครๆ ก็ทำได้ทั้งนั้น ถ้าเอาแค้นามบัตรมาตัดดินล่ะก็ ฉันคงเป็นผู้จัดการของบริตนิย์ สเปียร์สแล้วละ ==

"ตอนแรกฉันก็ไม่เชื่อหรอก แต่วันต่อมา Half-Caste มาที่นี้! วินเซนตันั่งอยู่ตรงนี้เลย! บนเก้าอี้ที่เธอกำลังนั่ง!"

แฮร์รี่มีท่าทางตื่นตันแบบโอเวอร์จริงๆ ฉันเลยไม่รู้ว่าจะเชื่อดีหรือเปล่า

-- นี่เป็นโຈิกที่เขายพยายามจะทำให้ฉันอารมณ์ดีหรือเปล่านะ ==

"ไม่เห็นมีในข่าวเลยนี่ ถ้าพวกเขามาจริงร้านเราต้องตั้งสิ"

"แฉีกก็ขอให้ฉันปิดข่าวไว้ อันที่จริงพวกเขามาตอนร้านจะปิดพอดี
นี่เบียร์น! ลองทายสิว่าพวกเขาทำอะไร?"

"มาดื่มเหล้าฟรีหรือเปล่า --" ฉันว่าและยกเบียร์ขึ้นดื่มอีก ฉันไม่
ใช่พวกบ้าดารานักร้องนะ พวกเขาเคยมาที่นี่แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันละ
-- หรือถ้าเขานั่งเก้าอี้ตัวนี้แล้วฉันนั่งไม่ได้"

"พวกเขามาหาเธอ O_O!"

"ฮ่าๆๆ จริงหรือแฮร์รี่"

ฉันแสร้งทำตลก เป็นโຈิกจริงๆ ด้วย == Half-Caste เนี่ยะมา
หาฉัน สาบานได้ว่าฉันไม่เคยไปดูคอนเสิร์ตของพวกเขา แล้วคงไม่บังเอิญ
ไปเจอตัวจริงแล้วมีคืนในวงมาบ้างๆ ฉันและมาตามหาตัวถึงที่นี้ ==

"พวกเขามาหาฉันทำไม == " ถึงจะไม่ค่อยมีอารมณ์แต่ฉันก็รับมุก
ผู้จัดการร้านต่อไป --

"ก็ทางค่ายมีโปรเจกต์ใหม่ที่จะให้ฉันร้องหญิงเข้าไปร้องเพลงใน
วง Half-Caste ด้วยนะสิ พอแฉีกก็มาเจอเธอร้องเพลงที่นี้ เขาก็ชอบ
เสียงของเธอแล้วก็บอกว่าเธอมีเสน่ห์ แล้วก็อะไรอีกหว่า...อืมมม -O-; ;"

"จะบ้าหรือ แฟนๆ ของพวก Half-Caste ไม่ยอมแหงๆ ใครจะ
ยอมให้ผู้หญิงเข้าไปร้องเพลงในวงง่ายๆ ยอมรับมาเถอะแฮร์รี่ว่ามันเป็น
โຈิก ฉันรู้ทันหรอกน้า!"

"ให้ตายสิ เธอคิดว่าฉันจะกล้าเอาเรื่องสำคัญแบบนี้มาโຈิกหรือ รอ
นี่เดี๋ยวล!"

พูดจบเขาก็วิ่งเข้าไปในห้องทำงานและวิ่งกลับมาพร้อมกับโปสเตอร์
แผ่นใหญ่แบ่อเริ่ม

"ดูนี่สิ มีโฆษณาแบบนี้ติดไปทั่วนิวยอร์ก การคัดเลือกนักร้องหญิง
เข้าร้องเพลงร่วมกับ Half-Caste ที่ดีก SESA แถวไทมส์แควรี่ในอีกสอง
วันนี้"

ฉันอ่านดูรายละเอียดบนโปสเตอร์โฆษณาแบบผ่านๆ เพราะไม่ได้

สนใจอะไรมากนัก ร้องเพลงกับ Half-Caste คงเจ๋งดีไม่น้อย แต่ทุกคนในวงก็เก่งๆ กันทั้งนั้น น่าเสียดายที่พวกเขาเป็นลูกครึ่งเอเชีย ไม่งั้นฉันอาจจะมีความอยากที่จะเข้าร่วมร้องเพลงเพิ่มขึ้นกว่านี้มาก ฉันเกลียดผู้ชายเอเชีย --

"อีกอย่างนะ Half-Caste มีแฟนกันทั้งวงแล้ว แฟนคลับเค้าทำใจกันไปนานแล้วละ พวกนี้รักแฟนมากด้วยนะ อย่างคาร์เตอร์กับพีทนี่ก็คบกับแฟนมาตั้งแต่สมัยเรียนไฮสกูลนู่นนั่นะ --"

แฮร์รี่บอกราวกับรู้จักพวกเขาดี -- ฉันมองหนุ่มๆ Half-Caste ในโฆษณาพลาซายั้มให้พวกเขานิดๆ ดีจังที่พวกนายดังขนาดนี้แล้วยังสามารถบอกคนอื่นว่ามีแฟนที่คบกันมาตั้งแต่ไฮสกูลได้

แล้วทำไมคนที่ดังมากๆ เหมือนพวกนายในตอนนี่ถึงไม่สามารถบอกคนอื่นว่าตัวเองก็เคยมีแฟนที่คบกันตั้งแต่ไฮสกูลได้ละ

ทำไมเจส...

ทำไมละเจส โพสต์เตอร์...

สถานที่คัดเลือกเด็นนัดอยู่ในสายตาของฉัน ฉันพับโพสต์เตอร์โฆษณาเก็บและส่งคืนแฮร์รี่ก่อนจะเอานามบัตรของไอ้ตึ๋บำนันยัดลงในกระเป๋ากางเกงยีน

"เธอไม่สนใจเธอเบิร์น โอกาสดีกว่าทุกครั้งเลยนะ!"

"..."

"นี่ไม่ใช่ค่ายเพลงกระจอกๆ อย่างที่ผ่านมานะที่รัก TAT เห็นแก่พระเจ้า เธอต้องไปคัดเลือกนะ"

"คุณไม่ยอมให้ฉันร้องเพลงที่นี่แล้วหรือ --^"

ฉันถามเสียงตัดพ้อ ดูเหมือนแฮร์รี่จะพยายามผลักใส่ใส่ส่งฉันยังไงก็ไม่รู้

"เปล่าเลย! ฉันแค่...แค่ เอ่อ...อยากให้เธอดังแบบตอกหน้าเจส!! ถ้าเธอได้เข้าร่วมวงกับ Half-Caste จริงๆ มันคงวิเศษมากๆ ไอ้บ้าเจสคงตะลึงอึ้งแตก"

"ทำไมฉันต้องทำแบบนั้น"

"หมอนั้นจะได้เสียใจที่ทิ้งเธอไปไง! แล้วถ้าเธอเจอไอ้เจตสละก็...ฝาก
ส่งหมัดไปทักทายมันด้วยนะ =^= เพราะมันยังค้างค่าเช่าแล้วก็ยึดกีตาร์
ของบารีไปด้วย TAT"

คำพูดของแฮร์รี่ดังกังวานอยู่ในสมองฉันไม่หยุด
ตั้งแบบตอกหน้าเจส...ให้หมอนั้นเสียใจที่ทิ้งฉันไป
นั่นสิ! ทำไมฉันถึงคิดไม่ถึงงั้น
ฉันก็ทำได้นี่นา...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

